

Přijměte pozvání

- * 17.3. výroční sborové shromáždění
- * **29.3. Velký Pátek** v 9.00 a v 17.00 s Večeří Páně
- * **31.3. velikonoční neděle** v 9.00 s Večeří Páně
- * **1.4. velikonoční pondělí** v 9.00
- * **9.5. svátek nanebevstoupení**, bohoslužby budou v 17.00
- * **19.5. svatodušní svátky** (bohoslužby v 9.00 s vysluhováním Večeře Páně)
- * 24.5. **noc otevřených kostelů**, program 19.00-24.00
- * 25.5. **seniorátní den rodiny v Čáslavi**
- * **16.6. sborový den**
- * 29.6.-6.7. návštěva **přátel z Antverp**
- * na druhou polovinu července připravujeme **pobyt pro děti a mládež**
- * 10.8. **Čáslavský festival**

**Vymazal dlužní úpis, jehož
ustanovení svědčila proti nám,
a zcela jej zrušil tím, že jej
přibil na kříž.**

Koloským 2:14

Adresa sboru:

J. Karafiáta 159; 28601 Čáslav

tel. 311/224915; 777/187686

pavjun@gmail.com

bankovní spojení 0442090349/0800, Čs. Spořitelna

<http://caslav.evangnet.cz>

Sborový dopis Velikonoce 2013

**českobratrského
evangelického sboru
v Čáslavi**

*velikonoční Radost a Pokoj Vám
přeje staršovstvo sboru*

**Druhého dne
spatřil**

Jan Ježíše,

jak jde k němu,

a řekl:

"He, beránek Boží,

který snímá hřích

světa.

Jan 1:29

Kronikář

„Zapomenuté“. Tak by se mohla jmenovat naše malá vesnička vysoko v horách. Pár kamenných domků, ke každému malé pole, dokola pastviny, na nich bílé ovečky, a jinak už jen hluboké lesy.

Ještě hospoda. Malý kostelík, do kterého v neděli přijíždí farář z údolí jedinou úzkou cestou, která k nám vede.

To je naše vesnička. Dlouho se tu nic zvláštního nestalo.

Ale – před pár dny... zmizel kronikář.

Náš kronikář... Nikdo neví, kolik mu bylo let, byl nejstarší ve vsi. A co kdo pamatuje, vždycky psal kroniku. Pečlivě do ní zapisoval všechno, co se ve vesnici stalo. Narození, svatby, křty, pohřby, výsledky voleb, kdo byl starostou... A spoustu dalšího.

pokračování na straně 2

Byl se svou kronikou trochu i „advokátní kancelář“. Zapisoval do ní dluhy, které jedni u druhých udělali a jestli je už splatili.

Do předvčerejška jsme ho vidali denně, sedával v hospodě u kamen, mlčel, poslouchal, co se říká, a psal si a psal. Kdo ví, co všechno do kroniky napsal!

Náš kronikář... A teď už dva dny nikdo neviděl. Prostě zmizel. Nestalo se mu něco?

Jestli neměl nepřátele? To mohl mít!

Třeba přímo našeho starostu. Říká se, že ten za fašistů udal několik partyzánů, za komunistů vystěhoval oba větší rolníky. To všechno v kronice určitě bylo. Teď se o starostovi říká, že zpronevěřil vesnické peníze. To v kronice bylo asi taky. Starosta, ten měl důvod kronikáře nenávidět. Však několikrát po kronikáři kroniku chtěl, že ji uschová na radnici, ale ten mu ji nevydal. Kdosi v hospodě řekl, že včera ve vesnici potkal muže s modrýma chladnýma očima, že si starosta možná najal nájemného vraha.

Ale kronikář mohl mít nepřátel víc. Jak řekl hospodský: popřít se dá všechno, problém je, když je to zaznamenané.

Však kronikář také sedával za kamny víc a víc sám a lidé před ním víc a víc mlčeli. Už s ním mluvil jen vesnický blázen Josef. Ten neměl žádné dluhy. A nikdo nemohl vzít vážně, co říká.

Kdosi včera v hospodě řekl, že si kronikář možná něco udělal, že mu připadal už měsíce nějaký divný.

Dnes někteří chtěli jít hledat kroniku, že by se měla spálit.

Všiml jsem si, že Josef se významně šklebí. Přisedl jsem k němu: „Ty víš o kronikářovi víc, vid?“ „Jo. Víím teda“. A když jsem s napětím čekal, co řekne dál, dodal: „Pojď za mnou“.

Vyšli jsme do noci. (Pamatuji si, s jakým chladem se po nás všichni ohlédli, obešla mě hrůza).

Josef mě vedl ke kostelíku. Otevřel dveře (léta se nezamykaly, ztratil se klíč), ty zaskřípěly (neotvíraly se často, jenom v neděli). „Chodím sem někdy v noci hrát na harmonium, už umím jednu písničku!“ řekl pyšně.

Na stole vepředu hořela svíčka, pod jednoduchým obrazem beránka u velké knihy seděl kronikář. Ta kniha – to nebyla jeho kronika.

Všiml jsem si – usmívá se! Všechen strach ze mě spadl a přisedl jsem si.

Nadšeně mi ukazoval: „Našel jsem to!“ A četl:

„Byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl, muž plný bolesti, zkoušený nemocemi, jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář, tak opovržený, že jsme si ho nevážili. Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na

sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen. Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech. Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; jako beránek vedený na porážku, jako ovce před stříhači zůstal němý, ústa neotevřel“ (Iz 53,3nn)

Po chvíli ticha začal mluvit, rychle, jako když se protrhne hráz přehrady: „Víš, psát kroniku, to bylo pro mě čím dál těžší břemeno. Ale já si nemohl pomoci, nemohl jsem přestat. Měl jsem pocit, že to musím dělat, pro vesnici. Měl jsem strach, že když přestanu psát, že kdokoli bude moci kdykoli komukoli cokoli popřít, že bude možné na všechno klidně zapomenout. Že nikdo nebude s nikým už nic mít, protože všichni všechno popřou nebo zapomenou.“

Chvíli mlčel. „Nejtěžší bylo, že mi už roky připadaly jako nejdůležitější dluhy. Dluhy jsou hrozné, to jo, ale zdálo se mi, že nakonec jen kvůli dluhům budeme muset jeden na druhého myslet. Tenhle mi dluží... tomuhle já dlužím. Tenhle mi ublížil... tenhle mě zradil, zranil... ať to vrátí, to si zaplatí. Měl jsem naději, že aspoň kvůli dluhům na sebe nebudeme moci zapomenout.“

Já vím, hněv, výčitky nebo strach... to není *nic moc*, ale připadalo mi to *lepší než nic* – *lepší než nemít spolu nic*. Připadlo mi, že je lepší na sebe navzájem myslet ve zlém, než na sebe nemyslet vůbec“.

Pak ukázal na knihu a slavnostně četl: „*Byly to však naše nemoci, jež nesl... Nerozumím tomu, ale připadá mi, že kvůli Němu na Boha i na sebe navzájem musíme myslet* – se stejnou *neodbytnou nutností* – jako když máme hrozný dluh. Ale přitom ne s tou tíží, ale s takovou lehkostí – jako když proti sobě nic nemáme“.

Ze tmy se ozvalo harmonium neumělým „Lásku Syna Božího...“. Josef...!

PJ

Pravidelná setkání

- **bohoslužby** – neděle 9.00
- biblická hodina – středa 17.00
- biblická hodina pracující generace – třetí středu v měsíci od 18.30
- setkání starší mládeže – dle oznámení (jednou za tři měsíce)
- setkání dětí (malé děti) – pondělí 16.00
- konfirmační cvičení – 2. a 4. sobotu v měsíci od 10.00
- mládež – pátek nebo sobota v 18.00
- biblická hodina Třemošnice – 2. čtvrtek v měsíci v 17.00

Milé sestry, milí bratři,

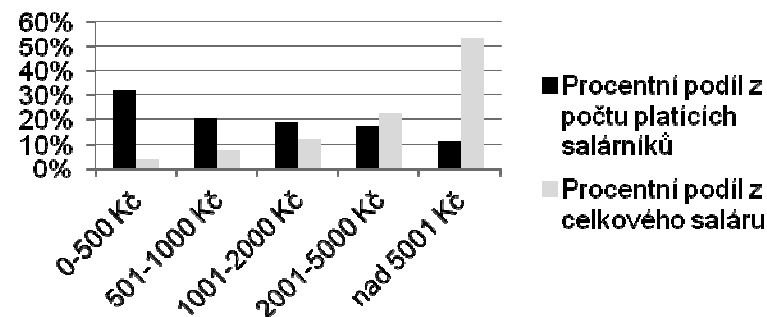
V souvislosti s plánovanou odluhou církve od státu požádala Synodní rada ČCE jednotlivé sbory o zhodnocení své finanční soběstačnosti. Nad touto otázkou jsme se s plnou vážností zamýšleli na jedné z podzimních schůzí staršovstva. Náš závěr není příliš optimistický:

- Čáslavský evangelický sbor se dlouhodobě pohybuje na pomyslné hraně, kdy jsme (i když často s nemalými obtížemi) schopni dostát svým běžným závazkům (zejména provozní výdaje, odvody do personálního fondu a repartice), ale na jakékoliv významnější investice nám prostředky nezbývají.
- Z výše uvedeného potom vyplývá, že pokud nebudeme v následujících několika desetiletích schopni finanční situaci sboru stabilizovat, nebude pravděpodobně možné zachovat stávající model fungování (tzn. stav, kdy má sbor vlastního kazatele na plný úvazek).

Naším společným úkolem pro následující roky by proto mělo být a) snažit se omezit provozní výdaje sboru na nezbytné minimum a b) zvýšit naši finanční obětavost vůči sboru. Dovolte mi v této souvislosti shrnout některá fakta a uvést své doplňující komentáře:

- Nejvýznamnější nákladovou položkou, jejíž výši je možné ovlivnit, jsou výdaje na vytápění farního bytu a společných prostor. Tyto by bylo možné omezit celkovým zateplením, či případně alespoň kompletní výměnou oken. Na takto náročnou investici nicméně v současné době sbor nemá finanční prostředky a na pomoc externích dárců lze v případě opravy fary spoléhat jen velmi omezeně. Rád bych také zdůraznil, že z pohledu současných standardů neposkytuje fara ani odpovídající zázemí pro život sboru (viz např. nefungující sborová kuchyňka), ani odpovídající bydlení pro kazatele.
- Ohledně příjmů je sbor téměř výhradně závislý na obětavosti svých členů. Z níže uvedeného grafu je patrné, že více než 50 % příjmů ze saláru je realizováno díky mimořádné obětavosti několika členů/rodin, jejichž celkový roční salár překračuje (a někdy výrazně) částku 5 tis. Kč ročně. Početně nejsilnější skupina salárníků, kategorie do 500 Kč ročně, naopak do celkových příjmů sboru ze saláru přispívá pouze ze 4 %.
- Čáslavský sbor má aktuálně přibližně 270 členů a v roce 2011 zaplatilo salár celkem 63 bratrů a sester (respektive rodin). Zároveň odhadujeme, že z celkového počtu členů sboru projevuje alespoň minimální zájem o sborový život přibližně 80 – 100 bratrů a sester, což

zhruba odpovídá počtu salárníků (po započtení členů, za které salár platí např. manžel či rodiče by se počet salárníků z formálně evidovaných 63 členů jistě zvýšil minimálně o dalších 30 až 40 členů).

- Domnívám se, že by nebylo objektivní konstatovat, že největší potenciál pro navýšení příjmů ze saláru představují neaktivní členové sboru. U této skupiny musíme v první řadě klást důraz na pastorační práci. Teprve až (znovu)zapojení těchto bratrů a sester do sborového života (o které nám jde samozřejmě především) nám dává jistou naději i v tomto ohledu.
- V krátkodobém horizontu několika dalších let bude nutné nést břemeno výdajů sboru primárně za obětavé pomoci stávajících salárníků. Rád bych proto požádal všechny členy sboru, aby před úhradou saláru za rok 2013 znovu pečlivě zvážili jeho výši. Uvědomuji si, že se jedná o prosbu troufalou, nicméně při pohledu na seznam investic, kterým se nelze věčně vyhýbat, je mou povinností ji vyslovit.
- V neposlední řadě bych rád požádal mladší členy sboru, aby se po ukončení studií a následném zahájení výdělečné činnosti stali sami pravidelnými plátcí saláru.

Po stránce hospodářské se náš evangelický sbor nenachází v lehké situaci, ale to není v jeho letité historii nijak výjimečný stav (viz např. zničení původního centra sboru v Močovicích požárem). Jsem proto přesvědčen, že pokud pro nás bude sbor a jeho společenství i nadále představovat zásadní životní hodnotu, podaří se nám ho stabilizovat i po stránce finanční.

S přáním požehnaných Velikonoc

Mirek Richter, kurátor sboru